

Arrest

nr. 230 362 van 17 december 2019
in de zaak X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Bronstraat 68 bus 5.1
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 19 juli 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 16 november 2009 België te zijn binnengekomen en dienen op dezelfde dag elk een verzoek om internationale bescherming in. Inzake deze verzoeken neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 januari 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 22 mei 2012 met

nr. 81 486 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 17 maart 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 april 2011 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, met toepassing van § 3, 3° van deze wetsbepaling.

1.3. Verzoekers dienen op 31 mei 2011 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 8 juli 2011 ontvankelijk verklaard, maar op 4 maart 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.

1.4. Verzoekers dienen op 2 mei 2015 een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 mei 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk, met toepassing van § 3, 5° van deze wetsbepaling. Bij arrest van 15 februari 2018 met nr. 199 784 vernietigt de Raad echter deze beslissing tot onontvankelijkheid. Bij aangetekende brief van 16 maart 2018 wordt verzoeker door de arts-adviseur verzocht om een actueel standaard medisch getuigschrift voor te leggen en medische rapporten inzake de evolutie van zijn gezondheidstoestand sinds 2015. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 22 juni 2018 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 3 juli 2018 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoekers gaan hiertegen niet in beroep.

1.5. Verzoeker wordt op 11 april 2019 aangetroffen door de politiediensten in illegaal verblijf. Op 12 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.6. Verzoekers dienen op 30 april 2019 een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart deze aanvraag op 12 juni 2019 onontvankelijk, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.04.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30.04.2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 30.04.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 06.06.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

De ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 6 juni 2019 waarnaar wordt verwezen en die verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30-4-2015 en 30-4-2019 te vergelijken.

Aangeleverde documenten

- *Standaard Medisch getuigschrift dd. 26-4-2019 van dr. [C.] met de volgende informatie:*
 - o *Patiënt gekend met chronische hepatitis B waarvoor Viread (tenofovir), op termijn mogelijks transplantatie*
 - o *2010 laatste opname*
- *Raadpleging dd. 7-11-2017: besproken in vorige aanvraag: gekende chronische hepatitis B met gecompenseerde cirrose, vermelding dat voorgeschreven therapie met Viread beschikbaar is in Rusland met bijvoeging verslag van bloeduitslagen en verslag van fibroscan van 31-10-2017*
- *Verslag raadpleging 26-7-2017: zelfde informatie*
- *Verslag raadpleging 25-4-2017, 25-10-2016, 26-4-2016, 6-10-2015, 30-5-2015, 6-1-2015: geen nieuwe elementen*
- *Verslag 12-4-2019: nood aan opvang door gespecialiseerd team van hepatologen met toegang transplantatie. Onveranderde therapie met Viread noodzakelijk.*
- *Dubbel van schrijven van 12-4-2019 (3 maal)*
- *Attest dd. 12-4-2019 van prof. Cassiman dat opvolging noodzakelijk is en gegarandeerd dient te worden. Hij voegt een menselijk aspect van lang verblijf en kinderen geboren in België toe*
- *Attest van de huisarts dr. [B.] dd. 16-4-2019 met de zelfde aandrang van rekening te houden met het menselijk aspect.*
- *Medisch verslag dd. 16-4-2019 van huisarts: geen nieuwe elementen*
- *Medisch verslag dd. 12-12-2017 van huisarts: geen nieuwe elementen*
- *Dubbel attest van dr. Cassiman dd. 12-4-2019*

In samenvatting kunnen we het volgende stellen:

- *Het gaat hier over een man van heden 39 jaar, afkomstig uit de Russische Federatie*
- *Hij is gekend sinds 2009 met een chronische hepatitis B, waardoor hij een levercirrose ontwikkelde*
- *Deze hepatitis wordt heden behandeld met Viread, tenofovir, met relatief gunstig resultaat*
- *Heden is de leverfunctie stabiel met een normale synthesecapaciteit, portale hypertensie met hypersplenisme en een milde trombopenie, geen ascites, geen encephalopathie, geen slokdarmvarices (stabiele rapportering sinds 2015)*
- *De laatste hospitalisatie 2010*
- *Op termijn is mogelijks een levertransplantatie nodig*
- *De vraag voor een menselijke benadering kan niet in aanmerking genomen worden vermits artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk de beoordelingscriteria beschrijft voor een verblijfsvergunning omwille van medische redenen.*

Besluit

Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 30-4-2019 een SMG voor met de volledige medische geschiedenis en opvolging sinds 2015, opgesteld door Dr. [C.] op 26-4-2019. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 30-4-2015. Betrokkene lijdt aan een chronische hepatitis B die een medische opvolging en therapie met tenofovir vereist en mogelijks is een transplantatie op termijn verantwoord. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

In het medisch advies dd. 21-6-2018 werd aangetoond dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het thuisland. Er is dus vanuit medisch standpunt geen bezwaar voor terugkeer naar het herkomstland, de Russische Federatie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"A. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art, 62 Vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van Wet van 29.07.1991 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet).

1. De motivering van bestreden beslissing:

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke stelt dat verzoekers zich in argumentering tot medische regularisatie op basis van artikel 9 ter van Vreemdelingenwet zouden steunen op elementen dewelke reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending van de motiveringsplicht;

Aangezien mocht DVZ het dossier haar voorgelegd gedetailleerd onderzocht gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omgekleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

"De motivering moet daarenboven correct en afdoende zijn, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn dan ook niet afdoende" (Van Heule, D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 e.v.).

De materiële motiveringsplicht werd geschonden:

"Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, m.a.w., de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte re verantwoordelijkheid van de handelingen in aanmerking kunnen worden genomen"(RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001).

De motieven van de bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders.

De "motivering" komt, zoals hoger aangetoond, neer op een summiere materiele motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr. 85.308.15.5.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr. 63.020.12.11.1996).

De verzoekers hebben aangetoond dat zij omwille van de gezondheidstoestand van de heer [G.M.] niet naar Rusland kunnen terugkeren, deze omstandigheden zijn niet grondig door DVZ bestudeerd.

Ondertussen is gezondheidstoestand van de heer [G.] verslechterd wat uit het medisch attest van de dokter [C.] dd. 26/04/2019 blijkt:

"Deze patiënt wordt opgevolgd op de dienst Hepatologie in UZ Leuven, met de volgende levensbedreigende problematiek:

Opvolging van gekende chronische eAg negatieve hepatitis B met hepatitis delta co-infectie en cirrose - CHILD A5-MELD 8.

Eerdere behandeling van hepatitis delta in 2014 met PEG IFN was niet succesvol en werd gestaakt na 1 jaar. Therapie met Vierad voor hepatitis B wordt goed verdragen.

Biochemisch zien we chronisch gestegen leverwaarden. Hepatitis B PCR is positief doch zeer lage virale lading. HDV infectie blijft m.a.w. actief en zal de leverfunctie verder compromitteren, tot

levertransplantatie onafwendbaar is. Therapie met Virad MOET onveranderd verder gezet worden om deze evolutie te vertragen, maar zal de evolutie naar transplantatie niet kunnen voorkomen", (zie stuk 3).

Uit medische analyses van verzoekster blijkt dat bij stopzetting van de behandeling zal hij op korte termijn overlijden. Prognose: "fataal, zonder adequate opvolging en behandeling, transplantatie is onafwendbaar, in elk geval" (zie stuk 3)

Prof. Pr. [C.] schrijft dat de prognose fataal is. Hij herhaalt dat transplantatie onafwendbaar is.

In ieder geval is situatie onlangs veranderd. De gezondheidstoestand van verzoeker is zodanig verslechterd dat een levertransplantatie onvermijdelijk is geworden. Dat is naar aanleiding dat verzoeker vier dagen zonder het geneesmiddel Viread is geweest dankzij de onmenselijke behandeling van de politie en in het gesloten centrum.

De stelling van DVZ dat "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag" is niet gemotiveerd.

Zoals hierboven uiteengezet is de situatie van de heer [G.] veranderd naar aanleiding van zijn vasthouding en door de niet inname van het geneesmiddel. In zijn vorige aanvragen op basis van artikel 9 ter stond nergens dat een levertransplantatie toch onvermijdelijk was. In zijn nieuwe aanvraag heeft hij nieuwe elementen zoals zijn verslechterde gezondheidstoestand die door DVZ niet in aanmerking genomen zijn. Bovendien in zijn beslissing schrijft DVZ dat in Rusland de heer [G.] een gepaste behandeling zal krijgen. Maar DVZ vergeet te motiveren op basis van welke informatie zij tot deze conclusie zijn gekomen. Er dient toegevoegd te worden dat gedurende de periode van de aanhouding van de heer [G.] zij geen garanties aan de arts van het gesloten centrum hebben gegeven dat hij in Rusland een gepaste behandeling zal krijgen.

Op 20 mei 2019 heeft er een zitting bij het Hof van Beroep te Brussel plaats gevonden en op 22 mei 2019 is een arrest uitgesproken die luidt als volgt:

"Het hof heeft in de niet geïnventariseerde stukken bundel geen antwoord teruggevonden van de adviserende arts die blijkens de brief van de minister van Sociale zaken en volksgezondheid van 6 mei 2019 zou hebben gesteld dat er geen tegenindicatie zou bestaan voor terugkeer naar de Russische Federatie en dat alle noodzakelijke medicatie aanwezig zou zijn, zelfs de meest invasieve therapie (transplantatie) moest die op termijn nodig blijken...

Uit het dossier blijkt dat het systeem van sociale zekerheid in de Russische Federatie niet optimaal is. Uit een verslag van de art-attache van 28 februari 2014, waarin de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst wordt onderzocht; wordt vastgesteld dat de situatie in Rusland op het vlak van gezondheidszorg redelijk moeilijk is omwille van de onder financiers van het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van gratis medische zorg niet top op het vlak van infrastructuur en personeel. Dat algemene regel is dat Russische burgers medische kopen op eigen kosten. De arts-attache besloot evenwel dat [M.G.] niet aantoonde dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt en bijgevolg dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan voor de noodzakelijke hulp. In een verslag van 21 juni 2018 van de arts-adviseur wordt eveneens gesteld dat [M.G.] voor routine controle op het normale circuit van openbare gezondheidszorg kan beroep doen en dat er tegenindicaties zijn dat hij zal kunnen werken om de kosten van medicatie te financieren.

[M.G.], die sedert 2009 in België verblijft; stelt in eigen land geen werk, geen woning te hebben en zij eigen medische behandeling niet te kunnen bekostigen. Het systeem van de sociale zekerheid zou niet toelaten dat hij betaalbare medische verzorging zou bekomen. Uit het voorgaande (zie punt- 4.2) blijkt dat meerdere artsen aandringen op het feit dat adequate medische opvolging levensnoodzakelijk is, evenals de regelmatige opname van Viread. Een levertransplantatie is onafwendbaar. De toegang tot een levertransplant-centrum en een centrum met ervaring in primaire leverkanker en hun gespecialiseerde behandeling is noodzakelijk en levensreddend. Dit allemaal blijkt uit zeer recente attesten van verschillende artsen.

[M.G.] heeft elementen aangebracht die wijzen op een mogelijks problematische medische opvolging in zijn land van herkomst, onder meer om redenen van toegang tot die hulp als sociaal verzekerde, wat hij thans is, ook al is het niet uitgesloten dat hij zou kunnen worden tewerkgesteld. Prof. Dr. [C.] twijfelt eveneens aan de mogelijkheid om die levensnoodzakelijke opvolging te krijgen. Bovendien werd zijn repatriëring door de Centrumarts negatief geadviseerd kennelijk mede gezien de uiterst gespecialiseerde behandeling die noodzakelijk is.

De uitzetting van een persoon die aan een ernstige ziekte lijdt naar zijn land van herkomst, waar het niet zeker is dat hij de gepaste medische behandeling kan krijgen, kan artikel 3 EVRM schenden (zie EHRM, Paposhvili t. België. 13 december 2016). De continuïteit van de levensnoodzakelijke verzorging, impliceert niet alleen een theoretische toegang tot zorgverstrekking, maar een daadwerkelijke beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst.

Wanneer er ernstige elementen worden aangebracht zowel over de situatie van betrokkene, maar ook over de moeilijkheden die hij zou kunnen ondervinden in zijn land van herkomst moet het onderzoek

individueel worden geëvalueerd rekening houdend met zijn persoonlijke situatie. De vereiste gespecialiseerde en medische opvolging van [M.G.] is van levensbelang. Wanneer er, zoals in casu, ernstige elementen worden aangebracht enerzijds over de noodzaak van een regelmatige en supergespecialiseerde medische opvolging maar ook over de kans dat die opvolging in de realiteit niet toegankelijk zou kunnen zijn voor de betrokkene, dan moet de verwijderende Staat elke twijfel hieromtrent doen verwijderen.

Niettegenstaande de ernstige elementen die in het dossier werden aangebracht werd niet voldoende onderzocht en verzekerd dat [M.G.], indien hij zou worden teruggedreven, de levensnoodzakelijke behandeling en de toegang tot gespecialiseerde medische diensten zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst

Op 12.04.2019 attesteert de Centrumarts, Dr. [V.], dat betrokkene wegens medische redenen niet mag worden verwijderd van het grondgebied tot 2 mei 2019. Op 15 april 2019 vinkt Dr. [V.] een formulier aan waarbij hij verklaart dat [M.G.] lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM (bijlage II - medisch attest A). Het attest waaruit blijkt dat betrokkene niet kan worden verwijderd werd op 18 april 2019 verlengd tot 2 juni 2019 met vermelding dat er medisch bezwaar is tegen de onmiddellijke terugrijding / repatriëring. In een afzonderlijk attest van dezelfde dag preciseert Dr. [V.] "Ik verklaar dat bovengenoemde bewoner lijdt aan zeer ernstige aandoening waarvoor een medische follow-up en behandeling, door een supergespecialiseerd universitair centrum verder noodzakelijk is. Deze houding werd ook duidelijk geadviseerd door Pr. Dr. [C.] van het UZ Gasthuisberg Leuven (brief van de medische dienst - Centrum Merkplas). [M.G.], die sedert 2009 in België verblijft, stelt in eigen land geen werk, geen woning te hebben en zijn eigen medische behandeling niet te kunnen bekostigen." (zie stuk 6).

Uit brief dd. 18.07.2019 van Prof. Dr. [C.] blijkt het volgende:

"Beste Mevr [K.]

Ik veronderstel dat de volgende elementen nieuw zijn:

1. Verslechterde gezondheidstoestand wegens de onderbreking van de behandeling gedurende 4 dagen.
2. Stress veroorzaakt door de opsluiting in het gesloten centrum.
3. Er is momenteel een verhoogd risico dankzij de onstabiele situatie dat hij in Rusland zijn behandeling niet verder zal kunnen zetten.
4. Voor de verdere positieve behandeling moet hij een stabiele verblijfssituatie hebben. De stress die hij heeft opgelopen door zijn opsluiting en gemis van zijn familie heeft een negatief gevolg op zijn gezondheidstoestand.

Klopt dat?

Ja akkoord.

Bovendien hebben zij meegedeeld dat de heer [G.] een antidepressant inneemt. Indien ja/ dan welke en welke gevolgen hebben zij op zijn gezondheidstoestand?

Ik verwacht daar geen ernstige gevolgen van.

Wat betreft de vraag naar onafwendbaarheid van transplantatie: wij (de staf van hepatologie in Leuven) verwachten allemaal dat er een moment zal komen dat Mr [G.] getransplanteerd zal moeten worden, gezien zijn infectie met hepatitis B+Delta niet onder controle gebracht kon worden met de bestaande medicijnen. Er is dus progressie van het leverlijden over de voorbije jaren en het is moeilijk om te voorspellen WANNEER JUUST de transplantatie nodig zal zijn, maar dat die nood er zal komen is wel gegarandeerd.

Met vriendelijke groeten, ook aan Mr [G.] en zijn familie, en mijn verontschuldiging voor wat het Belgisch systeem hen allemaal doet ondergaan,

[D.C.]" (zie stuk 5)

DVZ heeft het dossier niet volledig onderzocht en heeft niet in aanmerking genomen dat de heer [G.] in een nieuwe situatie verkeert die door zijn opsluiting en aanhouding veroorzaakt is. Naar aanleiding van deze feiten is zijn gezondheidstoestand verslechterd. Zijn dossier is niet grondig onderzocht, de heer [G.] is niet gehoord.

Als de arts van DVZ het dossier grondig onderzocht had zou hij gezien hebben dat er nieuwe omstandigheden naar boven zijn gekomen zoals dat de dokters de ziekte van de heer [G.] niet meer onder controle kunnen houden.

Dat zijn fysische en psychische toestand niet in orde is. Niet enkel Professor [C.] maar ook het Hof van Beroep te Brussel zijn overtuigd dat de heer [G.] in een levensbedreigende situatie verkeert.

Zijn gezondheidsdossier samengesteld door een gespecialiseerde arts van UZ Leuven die ook volledig akkoord is dat in zijn medisch dossier nieuwe elementen aanwezig zijn.

De heer [G.] vraagt zich af hoe het komt dat de Professor van UZ Leuven nieuwe elementen in zijn dossier opneemt en de art van DVZ niet? Dat blijkbaar zijn dossier niet grondig is onderzocht en zijn situatie van vandaag niet grondig is vergeleken met de vorige aanvraag.

Door de DVZ is niet in aanmerking genomen dat een levertransplantatie in Rusland niet in ieder hospitaal kan gedaan worden. De levertransplantatie is in Bryansk onmogelijk. Uit een TV programma van 2/12/2017 is gebleken dat een meisje van twee jaar naar België moest gaan voor een levertransplantatie. (<http://www.ntv.ru/novosti/1957563/>).

Volgens officiële bronnen zoals website van instituut van wetenschappen en onderzoek van Sklifosofskij te Moskou (<https://sklifos.ru/uslugi/operatsii/transplantatsiva/>) is een levertransplantatie een moeilijkheidsgraad 8.1. (zie stuk 10)

Volgens dit instituut:

Kosten van een dag in ziekenhuis 30.169,00 RUB

Kosten van chirurgie en anesthesie 526.552,00 RUB

Kosten van een dag in reanimatie 114.140,00 RUB

In totaal 670.861 RUB wat 9.585,73 EUR is.

Dit bedrag van bijna 10.000 euro is onvoorstelbaar groot voor verzoekers en zij hebben deze som geld niet ter beschikking.

De levertransplantatie in Rusland kan uitgevoerd worden en alleen in geval men dit kan betalen. Wat niet het geval is bij verzoekers.

Er stelt zich vraag of de opvolging in Rusland adequaat en ter beschikking is. Waarschijnlijk wel maar hoeveel zal dat voor verzoekers gaan kosten?

Zij hebben hier bijna 10 jaar in België gewoond, zij hebben een eigen bedrijf opgericht die zij dagelijks moeten uitbaten, zij betalen een ziekte- en hospitalisatieverzekering. Heer [G.] heeft vrije toegang tot gepaste behandeling en opvolging van zijn ziekte. Waar hij in Rusland het risico loopt dat hij dit niet zal overleven.

Hij moet met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen naar een land vertrekken waar hij bijna 10 jaar geen band meer mee heeft. Hij heeft daar geen werk en geen woning. Hij kan daar niet alleen zijn eigen medische behandeling niet bekostigen, hij kan daar zelfs zijn familie niet onderhouden.

In geval hij naar Rusland moet vertrekken moet hij de kosten van Viread (voorgeschreven geneesmiddel) zelf bekostigen. Het kost bijna 245 euro per maand. Het gemiddelde loon in Rusland is 500 euro, zelfs minder, (zie stuk - 12)

Hij kan de inname van dit geneesmiddel niet onderbreken.

De omstandigheden dat familie [G.] niet over de bedragen beschikt om in Rusland verdere behandeling en opvolging te laten doen, zijn bekend voor DVZ maar ze zijn niet in aanmerking genomen.

Bovendien weet de DVZ dat familie [G.] geen woning in Rusland heeft. Bij terugkeer naar Rusland zullen zij en hun kinderen dakloos worden. Vooraleer een van de echtgenoten werk zullen vinden zullen zij geen mogelijkheid hebben om een appartement te huren.

Zoals uit feitenrelaas blijkt hebben verzoekers hier in België een bedrijf [...] opgericht waar hij en zijn echtgenote werken. Zij doet het administratieve werk als onbezoldigde zaakvoerder en hij doet het werk wel tegen prestaties. Heer [G.] zorgt voor de uitvoering van werken en hij doet dat alleen.

Bij terugkeer naar Rusland moeten zij deze firma sluiten omdat deze zonder hen niet meer zal kunnen functioneren. Deze firma bestaat sinds 2013. Gedurende bijna 5 jaar hebben zij een goede reputatie en eigen cliënteel gecreëerd, alle sociale lasten, belastingen en alle lasten die met uitbating van eigen vennootschap verbonden zijn, zijn altijd betaald.

Het feit dat de firma [...] bij vertrek naar Rusland zal worden tenietgedaan, werd door DVZ niet in aanmerking genomen.

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (RvS 6 juli 2010, nr.206.433.)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn worden. Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht; minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

"De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing" (VAN MENSEL, A., behoorlijk bestuur, supra noot 14, 43-44.).

"De Staten mogen dus niet eisen dat vreemdelingen "een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen" (Arrest Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22 mei 2019 blijkt het volgende:

[...]

Mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de gezondheidstoestand van de heer [G.] is aanzienlijk verslechterd en hij in een gevaarlijke medische toestand verkeerd, dat hij bij terugkeer naar Rusland de kosten van medische behandeling en opvolging

niet zal kunnen bekostigen, dat hij, zijn vrouw en hun kinderen dakloos zullen zijn en dat hij en zijn vrouw hun inkomstenbron en eigendom namelijk firma [...] zullen verliezen.

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen (zie stuk - 9 en 10).

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie stuk - 8). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: " Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt" (zie stuk - 9)

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 10).

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiele motiveringsplicht.

Het formele motiveringsplicht werd geschonden:

De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de Motiveringwet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "'de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids -en een draagkrachtversie.

Op grond van de evenredigheidvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden. De hierboven gecreëerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekers. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor hen dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing.

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

"De ratio legis hiervan is gelegen in het feit da overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen". (RvST, De Clercq, nr. 94.939.28.2.1997)

Uit brief dd. 18.07.2019 van Prof. Dr. Cassiman blijkt het volgende:

[...]

DVZ heeft het dossier niet volledig onderzocht en heeft niet in aanmerking genomen dat de heer [G.] in een nieuwe situatie verkeert die door zijn opsluiting en aanhouding veroorzaakt is. Naar aanleiding van deze feiten is zijn gezondheidstoestand verslechterd. Zijn dossier is niet grondig onderzocht, de heer [G.] is niet gehoord.

Als de arts van DVZ het dossier grondig onderzocht had zou hij gezien hebben dat er nieuwe omstandigheden naar boven zijn gekomen zoals dat de dokters de ziekte van de heer [G.] niet meer onder controle kunnen houden.

Dat zijn fysische en psychische toestand niet in orde is. Niet enkel Professor [C.] maar ook het Hof van Beroep te Brussel zijn overtuigd dat de heer [G.] in een levensbedreigende situatie verkeert. Zijn gezondheidsdossier samengesteld door een gespecialiseerde arts van UZ Leuven die ook volledig akkoord is dat in zijn medisch dossier nieuwe elementen aanwezig zijn.

De heer [G.] vraagt zich af hoe het komt dat de Professor van UZ Leuven nieuwe elementen in zijn dossier opneemt en de art van DVZ niet? Dat blijkbaar zijn dossier niet grondig is onderzocht en zijn situatie van vandaag niet grondig is vergeleken met de vorige aanvraag.

In casu beperkt DVZ zich tot verwijzen naar algemeenheden om vervolgens te concluderen tot het niet voorhanden zijn van elementen op basis waarvan tot een afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoekers zou kunnen besloten worden.

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motivering geschonden is.

B. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

DVZ heeft zich uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker, waarbij deze geen enkel rekening gehouden heeft met het belang van verzoekers, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

Op medisch vlak heeft heer [G.] een medische opvolging nodig, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zonder adequate opvolging (betrouwbare beeldvorming en bloedtesten) wordt dit soort tumoren per definitie te laat gedetecteerd. Zonder adequate en vroegtijdige behandeling (levertransplantatie) zijn deze tumoren gemiddeld op enkele maanden fataal.

Zoals hierboven uiteengezet is de situatie van de heer [G.] veranderd naar aanleiding van zijn vasthouding en door de niet inname van het geneesmiddel. In zijn vorige aanvragen op basis van artikel 9 ter stond nergens dat een levertransplantatie toch onvermijdelijk was. In zijn nieuwe aanvraag heeft hij nieuwe elementen zoals zijn verslechterde gezondheidstoestand die door DVZ niet in aanmerking genomen zijn. Bovendien in zijn beslissing schrijft DVZ dat in Rusland de heer [G.] een gepaste behandeling zal krijgen. Maar DVZ vergeet te motiveren op basis van welke informatie zij tot deze conclusie zijn gekomen. Er dient toegevoegd te worden dat gedurende de periode van de aanhouding van de heer [G.] zij geen garanties aan de arts van het gesloten centrum hebben gegeven dat hij in Rusland een gepaste behandeling zal krijgen.

Uit brief dd. 18.07.2019 van Prof. Dr. [C.] blijkt het volgende:

[...]

DVZ heeft het dossier niet volledig onderzocht en heeft niet in aanmerking genomen dat de heer [G.] in een nieuwe situatie verkeert die door zijn opsluiting en aanhouding veroorzaakt is. Naar aanleiding van deze feiten is zijn gezondheidstoestand verslechterd. Zijn dossier is niet grondig onderzocht, de heer [G.] is niet gehoord.

Als de arts van DVZ het dossier grondig onderzocht had zou hij gezien hebben dat er nieuwe omstandigheden naar boven zijn gekomen zoals dat de dokters de ziekte van de heer [G.] niet meer onder controle kunnen houden.

Dat zijn fysische en psychische toestand niet in orde is. Niet enkel Professor [C.] maar ook het Hof van Beroep te Brussel zijn overtuigd dat de heer [G.] in een levensbedreigende situatie verkeert.

Zijn gezondheidsdossier samengesteld door een gespecialiseerde arts van UZ Leuven die ook volledig akkoord is dat in zijn medisch dossier nieuwe elementen aanwezig zijn.

De heer [G.] vraagt zich af hoe het komt dat de Professor van UZ Leuven nieuwe elementen in zijn dossier opneemt en de art van DVZ niet? Dat blijkbaar zijn dossier niet grondig is onderzocht en zijn situatie van vandaag niet grondig is vergeleken met de vorige aanvraag.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Deze beslissing is in strijd van rechten van de mens.

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd worden.

C. Schending van redelijkheidsbeginsel

Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid die de redelijkheid als grens heeft. Bij het nemen van een beslissing moet bestuursorgaan alle belangen tegen elkaar afwegen.

“Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt” (RvS 20 september 1999, nr. 82 301; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Uit brief dd. 18.07.2019 van Prof. Dr. [C.] blijkt het volgende:

[...]

DVZ heeft het dossier niet volledig onderzocht en heeft niet in aanmerking genomen dat de heer [G.] in een nieuwe situatie verkeert die door zijn opsluiting en aanhouding veroorzaakt is. Naar aanleiding van

deze feiten is zijn gezondheidstoestand verslechterd. Zijn dossier is niet grondig onderzocht, de heer [G.] is niet gehoord.

Als de arts van DVZ het dossier grondig onderzocht had zou hij gezien hebben dat er nieuwe omstandigheden naar boven zijn gekomen zoals dat de dokters de ziekte van de heer [G.] niet meer onder controle kunnen houden.

Dat zijn fysische en psychische toestand niet in orde is. Niet enkel Professor [C.] maar ook het Hof van Beroep te Brussel zijn overtuigd dat de heer [G.] in een levensbedreigende situatie verkeert.

Zijn gezondheidsdossier samengesteld door een gespecialiseerde arts van UZ Leuven die ook volledig akkoord is dat in zijn medisch dossier nieuwe elementen aanwezig zijn.

De heer [G.] vraagt zich af hoe het komt dat de Professor van UZ Leuven nieuwe elementen in zijn dossier opneemt en de art van DVZ niet? Dat blijkbaar zijn dossier niet grondig is onderzocht en zijn situatie van vandaag niet grondig is vergeleken met de vorige aanvraag.

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen.

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie bijlage - 9 en 10). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: u Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); ... document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt" (zie stuk - 9).

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 10).

De kinderen zijn als Russen in de gemeente Leuven ingeschreven. Dit is niet correct gezien dat de gemeente geen enkel verblijfsdocument van Rusland in haar bezit heeft.

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

Op medisch vlak heeft heer [G.] een medische opvolging nodig, gezien het hoog risico op nood aan transplantatie. Zonder adequate opvolging (betrouwbare beeldvorming en bloedtesten) wordt dit soort tumoren per definitie te laat gedetecteerd.

Zoals hierboven uiteengezet is de situatie van de heer [G.] veranderd naar aanleiding van zijn vasthouding en door de niet inname van het geneesmiddel. In zijn vorige aanvragen op basis van artikel 9 ter stond nergens dat een levertransplantatie toch onvermijdelijk was. In zijn nieuwe aanvraag heeft hij nieuwe elementen zoals zijn verslechterde gezondheidstoestand die door DVZ niet in aanmerking genomen zijn. Bovendien in zijn beslissing schrijft DVZ dat in Rusland de heer [G.] een gepaste behandeling zal krijgen. Maar DVZ vergeet te motiveren op basis van welke informatie zij tot deze conclusie zijn gekomen. Er dient toegevoegd te worden dat gedurende de periode van de aanhouding van de heer [G.] zij geen garanties aan de arts van het gesloten centrum hebben gegeven dat hij in Rusland een gepaste behandeling zal krijgen.

De Staten mogen dus niet eisen dat vreemdelingen "een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen" (Arrest Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Dit is duidelijk dat redelijkheidsbeginsel geschonden is.

D. Schending van art. 8 EVRM

Artikel 8 EVRM luidt:

[...]

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Rekening houdend met het feit dat de kinderen in het verleden en tot nu toe steeds hoofdzakelijk samen met hun moeder en vader in België verbleven zijn, dat de kinderen geen geldige Belgische verblijfsvergunning hebben en noch Russische nationaliteit, dat de kinderen bij negatieve beslissing van

DVZ alleen in België zonder ouders onbekende termijn moeten verblijven omdat omwille afwezigheid van geldige Belgisch en Russische documenten zij niet samen met ouders naar Rusland mogen gaan. Rekening houdend met leeftijd van de kinderen, dat zij hun moeder en vader iedere dag nodig hebben en alleen in België zonder ouders zou een te plotse onbegeleide wijziging in de leefwereld van het kind meebrengen.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Gelet op artikel 12 , § 7 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : *In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind".

In dit geval moet het belang van de kinderen in acht genomen worden betreffende hun rechten in België te verblijven samen met hun moeder en vader. Dat de kinderen hebben het recht om onafscheidelijk met hun moeder, vader en andere familieleden leven.

Gezien dat verzoekers geen woning, geen inkomsten in Rusland hebben en in geval als kinderen naar Rusland met de ouders zullen gaan zullen zij dakloos worden.

Het feit dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en zij noch Belgische verblijfsvergunning, noch Russische nationaliteit hebben werd door DVZ niet in aanmerking genomen. De kinderen zijn staatloos en zonder geldig Belgische verblijfsvergunning kunnen zij geen aanvraag tot het verkrijgen van de Russische nationaliteit indienen.

De kinderen van verzoekers hebben geen Russische nationaliteit en zij hebben ook geen Belgische verblijfsvergunning. De kinderen kunnen volgens de Russische wetgeving geen Russische nationaliteit verkrijgen (zie bijlage - 9 en 10). Omdat de ouders geen geldige verblijfsvergunning hebben kunnen zij geen nationaliteit voor de kinderen in het Russische consulaat aanvragen.

Volgens art. 19 waarvan vrije vertaling: " Samen met het verzoekschrift van de ouders, een van de ouders of enige ouder tot verkrijging van nationaliteit van Russische Federatie wordt ter beschikking gesteld: geboorte akte en ook het paspoort van het kind (bij aanwezigheid van een paspoort); document die verblijf van het kind buiten Russische Federatie bevestigt" (zie stuk - 9)

Op de website van het consulaat van de Russische Federatie vragen zij zelfs Belgische ID kaarten van de ouders, die verblijfsrechten van hun bevestigen en ook een attest samenstelling van gezin met de apostille of de verblijfsvergunning van het kind. (zie stuk - 10).

De kinderen zijn als Russen in de gemeente Leuven ingeschreven. Dit is niet correct gezien dat de gemeente geen enkel verblijfsdocument van Rusland in haar bezit heeft.

De verzoekers hebben geen mogelijkheid om naar Rusland te vertrekken met de kinderen.

«Dit is het geval wanneer familieleden gescheiden worden doordat een persoon uit het land wordt gezet of net het land niet binnen mag. Op die manier is er een schending van het recht op het gezinsleven.» (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boulouf/Zwitserland)

«Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59) » (HvJ, 27 juni 2006, C-540/03, Parlement/Raad).

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van artikel 8 EVRM.

E. Schending van art. 3 EVRM

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 22 mei 2019 blijkt het volgende:

[...]

Ondertussen is gezondheidstoestand van de heer [G.] verslechterd wat uit het medisch attest van de dokter [C.] dd. 26/04/2019 blijkt:

[...]

« 12.04.2019, 16:07, "[D.C.]" [...]:

Geachte,

Los van het menselijke aspect, lijkt het me noodzakelijk om als behandelend arts opnieuw mijn bedenkingen te formuleren bij de plannen om Dhr [M.G.], geboren [...], te repatriëren. Zijn medische problematiek noodzaakt o.i. nabije opvolging en behandeling die volgens onze gegevens niet of onvoldoende gegarandeerd zijn in zijn land van herkomst. Wat betreft het menselijke aspect: het is een jonge, actieve man met een gezin met twee kleine kinderen die hier in België geboren zijn en tot nu toe opgegroeid zijn. U kan me bereiken via dit email adres voor bijkomende informatie.

In de hoop dat de medische toestand van deze patiënt, die we sinds jaren opvolgen en behandelen, in rekening gebracht kan worden bij de herevaluatie van zijn dossier, tekenen wij hoogachtend,

Prof Dr [D.C.]

Dienst MaagDarmLever

UZ Leuven" (zie stuk 4)

Pas na tussenkomst van professor [C.] heeft verzoeker het geneesmiddel gekregen. Dit geneesmiddel moet elke dag en op een bepaald tijdstip ingenomen worden en door deze omstandigheden die niet van hem afhankelijk waren heeft verzoeker de inname van het geneesmiddel gemist. Verzoeker was van 12 april 2019 tot en met 23 mei 2019 in het gesloten centrum opgesloten met dreiging om uit het land te worden gezet. Tijdens zijn aanhouding heeft DVZ geen garanties aan de arts van het centrum gegeven dat verzoeker in Rusland een gepaste behandeling zal krijgen. Tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum en tot op heden is verzoeker steeds gestresseerd dat hij op een dag naar Rusland zal worden gestuurd waar hij zich geen geneesmiddel kan aanschaffen en zijn levertransplantatie niet kan bekostigen. Naar aanleiding van deze omstandigheden is zijn gezondheidstoestand verslechterd en daarom is de levertransplantatie niet meer te vermijden. In zijn oude aanvragen op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet was een levertransplantatie aangeraden indien hij Viread niet meer op regelmatige basis kon innemen maar momenteel verkeert hij in een toestand dat hij op elk moment kan geopereerd worden en hij een levertransplantatie niet meer kan omzeilen. Toen de heer [G.] in het gesloten centrum was heeft DVZ zijn terugkeer naar Rusland gepland maar naar aanleiding van zijn medisch dossier hebben zij hem gedurende een maand niet uit het land gezet omdat zij geen garanties konden geven dat hij in Rusland de gepaste behandeling zal krijgen. Indien DVZ overtuigd is dat er geen gevaar voor zijn gezondheid bestaat zou DVZ al lang hem en zijn familie naar Rusland hebben gestuurd. Tot nu toe kan DVZ geen garanties geven dat de heer [G.] in Rusland zal overleven.

Bovendien neemt de heer [G.] antidepressanten en andere middelen in omdat hij niet zeker is over zijn toekomst gezien hij in Rusland geen mogelijkheid heeft om te overleven.

De Staten mogen dus niet eisen dat vreemdelingen "een zeker bewijs leveren van hun beweringen dat zij onderworpen zullen worden aan verboden behandelingen" (Arrest Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Uit brief dd. 18.07.2019 van Prof. Dr. [C.] blijkt het volgende:

[...]

DVZ heeft het dossier niet volledig onderzocht en heeft niet in aanmerking genomen dat de heer [G.] in een nieuwe situatie verkeert die door zijn opsluiting en aanhouding veroorzaakt is. Naar aanleiding van deze feiten is zijn gezondheidstoestand verslechterd. Zijn dossier is niet grondig onderzocht, de heer [G.] is niet gehoord.

Als de arts van DVZ het dossier grondig onderzocht had zou hij gezien hebben dat er nieuwe omstandigheden naar boven zijn gekomen zoals dat de dokters de ziekte van de heer [G.] niet meer onder controle kunnen houden.

Dat zijn fysische en psychische toestand niet in orde is. Niet enkel Professor [C.] maar ook het Hof van Beroep te Brussel zijn overtuigd dat de heer [G.] in een levensbedreigende situatie verkeert.

Zijn gezondheidsdossier samengesteld door een gespecialiseerde arts van UZ Leuven die ook volledig akkoord is dat in zijn medisch dossier nieuwe elementen aanwezig zijn.

De heer [G.] vraagt zich af hoe het komt dat de Professor van UZ Leuven nieuwe elementen in zijn dossier opneemt en de art van DVZ niet? Dat blijkbaar zijn dossier niet grondig is onderzocht en zijn situatie van vandaag niet grondig is vergeleken met de vorige aanvraag.

Als deze elementen worden voorgelegd, moeten de overheden die de vreemdeling wil verwijderen, via interne procedures, "eventuele twijfel over deze zaken wegnemen" door de gezondheidstoestand van de betrokkene voor de verwijdering te vergelijken met de gezondheidstoestand die zou optreden in het bestemmingsland indien de betrokkene er naartoe gestuurd zou worden" (§ 187-188 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016). Nationale administraties en rechters moeten "geval per geval nagaan of de zorgen die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen." (§ 187-189, voornamelijk op basis van rapporten van de WHO, NGO's en medische verslagen).

De overheden moeten ook onderzoeken of "het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang te hebben tot deze zorgen en behandelingen in het bestemmingsland". Hiervoor moeten ze voornamelijk volgende elementen in overweging nemen: "de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen" (§ 190 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

Indien twijfel blijft bestaan, moeten de overheden "individuele en voldoende garanties" verkrijgen van de bestemmingsstaat "dat de adequate behandelingen beschikbaar en toegankelijk zullen zijn voor de betrokkene opdat zij zich niet in een situatie zal bevinden die tegenstrijdig is met artikel 3 EVRM" (§ 191 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016).

"Een onderzoek van de medische elementen op het moment van de gedwongen verwijdering, zoals gesteld door zowel de RVV als de Raad van State, voldoet niet aan de voorwaarden van een grondig onderzoek volgens het EHRM. Dit omdat er noch informatie bestaat over de reikwijdte van een dergelijk

onderzoek, noch over de gevolgen op het uitvoerbare karakter van een bevel om het grondgebied te verlaten" (§ 202 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens - 41738/10 - 13-12-2016)."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet en vormt één geheel met het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2019 waarin de motieven staat op grond waarvan geoordeeld werd dat het nieuwe SMG de reeds eerder aangehaalde gezondheidssituatie van verzoeker bevestigt.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker d.d. 30 april 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 21 juni 2018 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

"(...) In samenvatting uit de aangeleverde stukken kunnen we het volgende besluiten:

- Het handelt hier om een man van 38 jaar, afkomstig uit de Russische Federatie
- Hij vertoont een gecompenseerde cirrose op basis van hepatitis B en D diagnose 2009
- Heden is de situatie stabiel met een normale synthesecapaciteit (...)
- Hij gaat uit werken
- Als medicatie neemt hij Viread, tenofovir
- Regelmatige controle voor uitsluiten van leverkanker en progressie cirrose is noodzakelijk
- Mogelijk levertransplantatie nodig op termijn

In het dossier is geen tegenindicatie voor reizen vermeld evenmin argumenten voor de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen (...)

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene, een man van 38 probleemloos kan opgevolgd worden in de Russische Federatie. De medische opvolging door hepatologen, en transplantatie chirurgie zijn beschikbaar in Moskou evenals de nodige medicatie.

Toegankelijkheid (...)

Specifiek voor betrokkene:

Voor de routinecontroles kan betrokkene beroep doen op het normale circuit van de openbare gezondheidszorg. De medicatie tenofovir wordt niet terugbetaald door de sociale zekerheid en kost RUB 2.500 (25) voor 30 tabletten.

Betrokkene werkt heden zonder problemen. Op gebied van financiering kan hij eventueel instaan voor de extra kosten voor zijn behandeling via een professionele activiteit in zijn thuisland.

Betrokkene verblijft hier met zijn echtgenote. Zij legt evenmin bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Niets verhindert betrokkene om terug te keren.(...)” [...]

N.a.v. de gedwongen verwijderingsmaatregel verzond de behandelend arts d.d. 12 april 2019 onderstaand bericht:

“Los van het menselijke aspect, lijkt het me noodzakelijk om als behandelend arts opnieuw mijn bedenkingen te formuleren bij de plannen om Dhr [M.G.], geboren [...], te repatriëren. Zijn medische problematiek noodzaakt o.i. nabije opvolging en behandeling die volgens onze gegevens niet of onvoldoende gegarandeerd zijn in zijn land van herkomst. Wat betreft het menselijke aspect: het is een jonge, actieve man met een gezin met twee kleine kinderen die hier in België geboren zijn en tot nu toe opgegroeid zijn. U kan me bereiken via dit email adres voor bijkomende informatie.

In de hoop dat de medische toestand van deze patiënt, die we sinds jaren opvolgen en behandelen, in rekening gebracht kan worden bij de herevaluatie van zijn dossier, tekenen wij hoogachtend,”

Hierop werd als volgt geantwoord door dr. [C.B.]:

“Voor betrokkene is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar de Russische federatie.

Bij nazicht van het laatste verslag van dr. [C.] is er niets veranderd ten opzichte van het advies 9ter dd. 21-6-2018.

Alle huidige noodzakelijke medicatie is aanwezig zoals aangetoond, zelfs de meest invasieve therapie (transplantatie) moes dit op termijn nodig blijken.

Voor de informatie verwijs ik naar het advies 9ter waar alles volledig is uitgediept” [...]

Vervolgens diende verzoeker een nieuwe aanvraag 9ter in op 30 april 2019, naar aanleiding waarvan de ambtenaar-geneesheer d.d. 6 juni 2019 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

[...]

Zoals blijkt uit het advies van 21 juni 2018 merkte de ambtenaar-geneesheer toen reeds op dat een levertransplantatie mogelijks nodig is op termijn. Waar in de aanvraag van 30 april 2019 opnieuw gesproken wordt over een levertransplantatie die nodig zal zijn op termijn, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van die aanvraag vaststelde dat het nieuwe SMG de reeds eerder aangehaalde gezondheidssituatie van verzoeker bevestigt.

Zoals ook blijkt uit het vorige advies van de ambtenaar-geneesheer werd er een uitgebreid onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het herkomstland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers ingaan op de situatie van hun kinderen en het feit dat zij niet in staat zouden zijn om, bij gebreke aan de nodige documenten, terug te keren naar Rusland, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing bevat daarentegen wel een antwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag om omwille van medische elementen in bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren. Ook om diezelfde reden maken verzoekers niet aannemelijk dat de beslissing strijdt met artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet geven duidelijk aan dat een ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij een eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Uit de hierboven weergegeven bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag op deze rechtsgrond betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst van de ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van diezelfde wet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werden ingeroepen. Anderzijds kan geen abstractie worden gemaakt van de ratio legis van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijk anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de in de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van april 2015. Hij verwijst hierbij naar een advies van een arts-adviseur die de bij de aanvragen gevoegde medische stukken met elkaar heeft vergeleken. De arts-adviseur stelt dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is ten opzichte van de medische attesten zoals deze reeds voorlagen bij de aanvraag van 2015. Hij benadrukt dat reeds is aangetoond dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst.

In het voorliggende geval werd de meeste recente verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op een ogenblik dat verzoeker in een gesloten centrum verbleef met het oog op uitwijzing naar zijn herkomstland Rusland. Er werden medisch attesten van prof. dr. C. van april 2019 gevoegd waaruit volgens verzoekers een verslechterde gezondheidstoestand van verzoeker blijkt. Verzoekers stelden dat deze behandelende arts verschillende keren aan de diensten van verweerder had gevraagd of zij kunnen garanderen dat verzoeker in Rusland een gepaste behandeling kan krijgen en zij de nodige garanties niet konden geven, terwijl dit volgens verzoekers is vereist overeenkomstig het arrest Paposhvili tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 13 december 2016.

Verweerder betwist het gestelde in het verzoekschrift niet dat verzoeker tijdens zijn vasthouding verschillende dagen zijn noodzakelijke dagdagelijkse medicatie niet heeft kunnen nemen. Op 18 april 2019 werd verzoeker vervolgens onderzocht door de arts van het gesloten centrum, waarbij deze vaststelde dat er een medisch bezwaar bestaat tegen een onmiddellijke repatriëring. Hij verklaarde dat verzoeker *“lijdt aan een zeer ernstige aandoening waarvoor een medische followup en behandeling door een superspecialiseerd universitair centrum verder noodzakelijk is”* en dit *“ook duidelijk [werd]*

geadviseerd door Prof. Dr. [C.] van UZ Gasthuisberg Leuven". Op 2 mei 2019 verklaarde deze zelfde centrumarts dat verzoeker wegens medische redenen niet mag worden verwijderd, minstens tot 2 juni 2019. In een bijkomende brief verklaarde hij dit als volgt: "Het medisch bezwaar van deze bewoner wordt verlengd voorlopig tot en met 2 juni 2019: we wachten voorlopig verder af totdat er een bevestiging komt via 'special needs' dat er een medische opvolging en behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst." Zoals verzoekers aangeven, blijkt uit de voorliggende stukken niet dat deze bevestiging werd bekomen.

Op basis van de medische attesten van prof. dr. C. en de door de centrumarts geuite medische bezwaren beval het hof van beroep van Antwerpen in zijn arrest van 22 mei 2019 vervolgens de invrijheidsstelling van verzoeker. Het hof van beroep oordeelde dat onvoldoende is onderzocht en verzekerd dat verzoeker in zijn land van herkomst de levensnoodzakelijke behandeling en toegang tot gespecialiseerde medische diensten kan verkrijgen. Het hof van beroep wijst op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst zonder de nodige garanties over de reële medische opvolging die verzoeker in zijn land van herkomst ter beschikking heeft. Het verwijst hierbij naar het reeds genoemde arrest Paposhvili tegen België van het EHRM van 13 december 2016.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze ingegaan op de ontwikkelingen zoals deze zich voordeden in het kader van de verwijderingsprocedure en in het bijzonder de door de centrumarts gedane vaststellingen, zoals deze nochtans blijken uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad is van oordeel dat verweerder er in de bestreden beslissing niet zonder meer aan voorbij kon gaan dat een andere arts voor hem werkzaam in een van de gesloten centra in het kader van de verwijderingsprocedure vaststelde dat verzoekers actuele gezondheidssituatie een bijkomende bevestiging vereist op het vlak van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst voordat een effectieve terugkeer naar dit land mogelijk is. Deze arts was dus van mening dat de in het dossier van verzoeker voorhanden zijnde gegevens, waaronder de vaststelling in het kader van de eerdere verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat verzoeker voor verdere behandeling en opvolging terecht kan in zijn land van herkomst, in de actuele omstandigheden niet (langer) volstaan om te garanderen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder reëel risico voor zijn leven of op onmenselijke of vernederende behandelingen.

Door, zonder de voormelde nieuwe ontwikkelingen in rekening te brengen, de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren omdat geen nieuwe elementen zouden voorliggen in vergelijking met de vorige aanvraag, heeft verweerder nagelaten alle relevante gegevens in rekening te brengen en de nieuwe aanvraag op voldoende zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS